

ნახ. გ. ფირცხალავასი

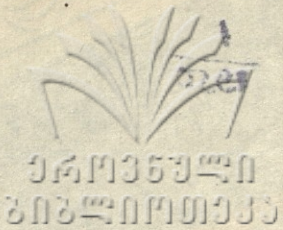
დიდი რუსთველის სახელი
თეატრს ყოველთვის თან ახლდა,
წელს კი მეთადრე ბრწყინვალედ
გამშვენიერდა, განახლდა.

იხეთი შუქით ციმციმებს,
იხეთი ფერისცვალებით,—
რომ უცებ სცენამ კი არა
ქერმა მოგვტაცა თვალები!

ს ი ა ნ ბ ი

...ერთ ვარსკვლავი უნდა შეგნიშნა, გოგოვ, გენახვალა..!

ნახ. გ. იაშვილისა

გაგზარაინ, წელს სიხარულის ზაფხული ჰქონდათ კორდიანელებს. რომ იტყვიან ფრონტი გაიხსნაო - სწორედ ისე დაიწყო:

სამი კოლმეურნეობა რომ გააერთიანეს, თეგანთ გიორგას დისერტაციაზე მუშაობა დროებით შეაჩერებინეს და თავმჯდომარედ დანიშნეს.

აბა, როგორ გინდა? — უთხრეს მას, — ინსტიტუტი რო დაამთავრე და სწავლული აგრონომი გამოხვედი — ჩვენ მინდვრებს კი არ უნდა დაეტყოს შენი ცოდნა? ჩაუდექი ე კოლმეურნეობასა, სამუშაო ბევრია და ხალხიც კარგი გყავსო.

გიორგამ მეორე დღეს ყანების ზღვაში შეაცურა თავისი ახალი „პობედა“. გაჩაღდა მუშაობა, კომბაინების გუგუნს — საბარგო მანქანების გრიალი ეჯიბრებოდა: რიგს რომ მიძღებ პუნქტზე მიჰქონდა ხორბალი, — რიგი — კოლმეურნეობის ბელღებისაკენ ეშურებოდა.

რატომღაც იქვე ფუსფუსებდა სხვა რგოლიდან სტუმრად მისული მალაქანთ ზურა. რგოლში ეხმარებოდა, მოსავალს აქებდა.

მართლა ზღვად მოვარდნილიყო მოსავალი. განსაკუთრებით იმ ნაკვეთებმა ასახელა კოლმეურნეობა, სადაც მერგოლურად ირემანთ თამრო იყო.

თამრო! კოლმეურნეობის თვალთა, ბევრი ამბობდა: რა ყანები ჰქონდა, რა რგოლი ჩამოაყალიბა, რა შრომის ორგანიზაცია მოაწყო!

ბევრი მას სოფლის თვალს უძახდა, მაგრამ აბა ერთი ზურასათვის გეკითხათ: — მთელი კუთხის თვალი ეგ არისო ამტკიცებდა და თან გულში ამბობდა — „ეგ ცოტაა, თამრო ქვეყნიერების თვალად მიღირსო!“

ზურა მევენახეობის რგოლს ხელმძღვანელობდა. და აი, უცნაურობა: მიუხედავად იმისა, რომ თამრო მას მთელი ქვეყნის თვალად მიაჩნდა, ხანდისხან უსიტყვო საყვედურს უთვლიდა. ეს კი მაშინ ხდებოდა, როცა მუშაობაში გართული თამრო არ შეხედავდა, არ დაელაპარაკებოდა ხოლმე მას.

— უკადრისობას თავი დაანებოს მაგანა! არა, ტოლსაც რომ არ მიდებს! ვითომ რა? შრომის გამირობაზე რომ წარადგინეს — გაამაყდა? ჯერა ვნახოთ!

„სტყუი, სტყუი, — ამოსძახოდა ზურას გული. — განა შენ არ იცი, რომ თამრო მაკვირა ქალი არ არის? თუ სასიხარულო მოლოდინი ახარებს — ეს გასაგებიცაა! კარგიცაა! ტოლს არ მიდებსო? ნუ გწყინს: ნახე რა წარმატებები აქვს, მაგრამ ჯერ შეაჯამონ შედეგები და...“

— ეგრე იყოს, — ეკამათებოდა თავის გულს ზურა, — შეაჯამონ! ჩემი ზვრები ხომ არ გამორჩება იმ ჯამიდან? ერთი შეხედე რა ჩამოქნილი მარცვალი აქვს ამ ბუდეშურსა! თამროს თითებს არა ჰგავს? ან ეს საფერავი ნახე — პირდაპირ თამროს თვალებია, — რა ვიცი, წელს რაში უნდა ჩავტოთ ვენახის მოსავალი! თამროო? ვნახოთ, თუ კიდევ ვარსკვლავი არ მიემატოს ამ გულსა!

„სტყუი, სტყუი!“ — კიდევ ამოსძახოდა გული, — განა არ იცი, რომ კოლმეურნეობას წელს ბელღებიც არ ჰყოფნის? განა არ იცი, რომ თამროს სახელი შორს გავარდა? დასამდური გოგო რომ იყოს — განა იმაზე განუწყვეტლივ იოცნებებდი? — მაშ ის რა არი — ვარსკვლავიანი ლამით იმაზე რომ ღიღინებ ხოლმე: „ერთ ვარსკვლავში შენ შეგნიშნე, გოგოვ, გენახვალეო?“

გულთან ასეთი კამათი ხშირად ჰქონდა ზურას. სიხარულის მოლოდინით სუნთქავდა. შემოდგომას უცდიდა.

ჰოდა, აი, რთვლობა დაიწყო. კორდიანელების კოლმეურნეობაში. ახლა ის იყო საზრუნავი — საკმარისი ქვევრები და გოდრები სად ეშოვათ? და როცა ამ ფიქრით შეწყუებული ზურა სავესე გოდრებთან გამოვიდა, — მას ბრიგადირმა ახალი „კომუნისტი“ გადააწოდა. მაგრამ მისი გადაშლაც კი ვერ მოასწრო: აქეთ-იქიდან ალტაცებით ესმოდა:

— გამართლდა მოლოდინი, გამართლდა!

— ჩვენი კოლმეურნეობის წევრები დაუჯილდოვებით!

ზურა მოელოდა, რომ მის გვარსაც დაიძახებდნენ, მაგრამ ახლა სხვა კუთხიდან გაისმა:

— ირემანთ თამრო სოციალისტური შრომის გამირობა!

— ყოჩაღ, გოგოვ! არ დაიმშვენებს გულს ვარსკვლავითა!

— ჩვენს მერგოლურ ზურას ახარეთ. ახლა სწორეთ მაგაზე ითქმის „ვარსკვლავებს ეთამაშებო“.

ზურა სიხარულით ცას ეწეოდა: ის თავის მოლოდინს მაინც გამართლებულად სთვლიდა. მის მიერ სიმღერაში ჩამოთვლილ ვარსკვლავებს კიდევ ერთი ვარსკვლავი მიემატა, ყველაზე ბრწყინვალე და სხივოსანი ვარსკვლავი.

შარსაღანი

დათვის ბელი და ნიკორა

დავის ბელი და არა იყო რა.

დარწმუნებული ვარ, ბავშვობის პასაკიდან დაწყებული დღემდე, თქვენც, ალბათ, ისე ვერ წაიკითხავთ ვაჟას „შელის ნიკორის ნამბობს“, რომ თვალზე კურცხალი არ მოგადგეთ და არა თქვათ:—რამდენი მტერი და ავის მდომი ჰყოლია საცოდავ, უმწეო პირუტყვსაო... ცრემლთა დენა მაშინ უნდა ნახოთ, თუ იმ საზარელი თავდასხმის ამბავს მოისმენთ, ორ-მა დათვის ბელმა და ერთმა დედა-დათვმა რომ მოახდინეს კოლექტივის ნახირზე... ცოცხლად შესჭამეს ნიკორა-მოზვერი, ხოლო ძროხის და დეკულის ტყავი მწყემსებს დაუტოვეს ცრემლთა დასაფრქვევად... მართლაც უცნაური ზღაპარია... ჩვენ შევეკითხეთ მონადირეთა კავშირს, სპეციალისტებს, ასე გასინჯეთ ბრემის ტომებშია ც ჩავიხედეთ, მაგრამ ვერც ერთმა ოდნავადაც ვერ დაგვიდასტურა, რომ დათვის ბელს ოდესმე ასეთი რამ ჩაედინოს, მას ასეთი სურვილიც კი არ დაებადებო, — გვითხრეს... სოფელ სუნისის მწყემსები კი ოფიციალური აქტით სულ სხვას გვარწმუნებენ,—აი ეს აქტი:

„ა ბ ტ ი № 843

ჩვენ ქვემოთ ამის ხელის მომწერი სოფ. სუნისის კოლმეურნეობის მწყემსი მაისურაძე რამანა, 2) სოფ. ნაბაკევის კოლმეურნეობის მწყემსი შიუკავეი მითუა, 3) სოფ. სუნისის მეცხვარე კისიევი პეტა შევადგინეთ ეს აქტი იმაზე, რომ 4/IX-ში ზემოაღნიშნული პირებს მიგვიდიოდა საძოვარზე საქონელი ბაზათ-კავში. ამ დროს 2 დათვის ბელი ტყიდან გადმოვიდნენ და საქონელს წინ შემოეყარნენ, ჩვენ ქვის სროლა დაუწყეთ ბელებს. ამ დროს დედა დათვი ყოლოდათ, რომელიც ტყიდან გამოვარდა გაბრაზებული მწყემსი მაისურაძე რამანასაკენ, რამანა იქვე ახლო ბუჩქებში გადავარდა. დათვი საქონელს დაერიო, თითო თათო საქონელს წაავლეს პირი და თავქვეზე დაითრიეს, ესე იგი სამი სული მათ შორის ერთი მოზვერი 2.5 წლისა, რომელიც არც ტყავი გვინახავს და არც ხორცი სულ წაიღეს, 2 სული კი დაგლიჯეს და უსოლადო დაიხოცნენ, რომელიც გავატყავთ და მარტო ტყავი გააოდგა მეტი არაფერი. მ. შ. ერთი ძროხა 5 წლისა და ერთი დეკულის 3 წლის რასაც ხელს ვაწერთ:

1. რ. მაისურაძე
2. მ. შიუკავეი
3. პ. კისიევი.“

აქტი გარკვევით ხელმოწერილია და განმარტებას არ საჭიროებს, ამბავიც ყველასათვის ნათელია, მაგრამ ჩვენ მაინც ერთი რამ გვადარდებს, მსხვილფეხა რქოსან საქონლის წვრილფეხა ქურდების ეს ამბავი, ვაი თუ მართლა რვაას ორმოცდამესამე შემთხვევაა, როგორც ეს აქტის ნომერზეა აღნიშნული?..

ხელშეკრულებით ხელშეკრულები

ახლა ერთიც ჩიქორთულად დაწერილი ხელშეკრულება წავიკითხოთ:

„ხელშეკრულება

1949 წლის 25 ნოემბერს ვდებთ ხელშეკრულებას ერთის მხრივ ზნაურის რაიონის ბალთის ს/საბჭოში შემავალ კოლმეურნეობა სტალინის სახელობის სოფ. ფატკინეთის თავმჯდომარე გაგიევი გიორგი დავითის-ძე ამავე კოლმეურნეობის პარტორგი კოკოევი ფედრა ვასილის-ძე, მეორეს მხრივ ლენინგორის რაიონის სასოფლო საბჭოს ლარგვისის ინჟინერ-მეტყვევ გაგლოშვილი ვანო დავითის-ძეს მხრივ ვდებთ ხელშეკრულებას მახედ, რომ მისგან შევიყიდე ფატკინეთის კოლმეურნეობამ ცხვარი გაგლოშვილი

ნახ. ს. ნადარეიშვილისა

დედა-დათვი: შე უნამუსო, რომ გეთქვა—ბანტა-მსხალი გამიკრიფეს, ან თაფლი მომპარესო, — ხომ დაგიჯერებდნენ!.. ჩემს პატარებს რომ ცილი დასწამე— ნიკორა-მოზვერი შემეჭამესო, რას ფიქრობდი, ღმერთს დაემალეები, მაგრამ ჩემს განაჩენს ხად წაუხვალ!..

პირიზაია

ზოგიერთი სოფელიდან მომავალი მკვლელები და ცოცხალი ლეონის მხარე ღრუბლებში მიიქცევიან.

ნა. ა. კოჩიაშვილი

საქართველო
საბჭოთა კავშირი

პირიზაია

წერილი კარძიის წესქეობიდან

სასწავლო წლის დაწყებამდე შინ გასული და კოლმურზე მასს ეგზარტაციონი. ამ დღეებში წესქეობის საფუძველს წარმოადგენს წამოვიცილები მოზარდი ტომარა და ოციოდ წუთის შემდეგ უკვე წესქეობის კაიი შევალ.

—მეცად, მოგხმარებ ბიძა, —აუცილოთ შეგებება შეახანს მეფისქეობა, ტომარა ჩამოხაროთ და პირდაპირ სასწავლო დასო.

—გამდლობა, ბიძა, —თავაზიანდ ვადიებხად მადლობა.

—რა ბრძანებაა, ბიძა, მადლობად რავე დირს? ჩენი საქმე ისაა.

—მალე დამიწვევებ?

—მალე, მარა საუკეთესო ჯერ თავისი გზა უნდა გაიაროს, ახლა აწვირი და...

—ეშმაკურად ჩაიციან და სასწავლო რკინის ოთხი დიდი, მათ მერაქ კერა უფრო ჩემს ტომარას.

—ბოლოდ წამოვილია, ბიძა, ხე, ხე, ხე! მარა აგერ მავს გივრები...

—მან იატაკზე დაურილი ქვებიდან ერთი მარაგაღწახანგვიანე ქვა აიღო და

გივრებს მიუმტკა. სასწავლის ისარი არ იშვარდა. მეფისქეობა კვლავ ქვეს მიუტარდა: არჩია, არჩია, და ერთი ხანსოდეხული კრამიტული დაადო გივრებს. ახლა კი გივრებს დასძლიეს. მეფისქეობამ ახლა ერთი კინამოტეხილი აგური იბავა და ის სიმინდს დაადო. ისრები ათამაშუნენ, გათანასწორდნენ. მეფისქეობის თვალბში კმაყოფილებამ დააკეცა.

—ესაა, ბიძა, შენი სიმინდის წონა. მან გადამთვალა ქვების, კრამიტების, აგურების და ნამდვილი გივრების საერთო სიმძიმე, შეფერთა ისინი და, რაღაც უქნაური ლოგარითიმი გამოიყვანა.

—ჯერ რკინის ორ გივრს მოვიდა ხელი და მიხარა:—ეს გივრები 20 კილოწონის. შემდეგ მოხვო ქვა აიღო, შეგრიტალი-შემოატარა, —ესეც 7 კილოგრამს წონის, ჩემო ბიძა. —მერე კრამიტის ნატები აიღო, რაღაც უქნაურად შეათამაშა და მიხარა: —ეს კი —3 კილოწონის, ჩემო კარგო, აგურიც კილონახევრია. ასე

და ამრიგად, სულ შენი სიმინდი 28 კილოგრამია და 500 გრამია, ბიძაო. ასე ჩაიწერა ქეთთარში.

—მან ქეთთარს წერა დაიწყო, მე კი —სირცხვალმა ამბიანა: —სტუდენტო კაცი ვარ, მათემატიკას ვაბულებუბ, სირცხვილი არაა, რომ ამ უსწავლემა კაცმა ასე კარგად იცოდეს მესა-აგურ-კრამიტის წონა და, მე კი ბიძა ვერ ვერკვეოდ?

—ა, ბიძა ქეთთარი! —და დატყვენილს ხელში შემომამაგა ფარატინა, რომელშიც „სტიტო“ წონა ეწერა.

—ბოლოდ შენი დაბრუნების შემდეგ, როცა ხობრბის წონა გამოვიკითხე, გამოვარკვიე იმ მეფისქეობის ლოგარითიმი. მოგეგნებთობა, მაგრამ გვიანდა იყო!

—ოღონა იმის თქმვა ვიანდა, რომ ასეთი ამბები ოპორონიციის რაინის სოფელ ვარძის ვირობოლოვის სახელობის კოლმურების წესქეობაში უნდა შეათამაშა და მიხარა: ხდება, ვინ იცის?

ს. ოკრი —ლი

სოფელად ვიყავი, —ლს მივლავა მერიდერია, დაწინაურდი, დაქვებ—პირიდერია...

მუხრანული სიძულურები

(ნამდვილი ამბავი ერთ ხანაბიხად)

(სოფელ მუხრანის ბაზრის თავში ტყვის ურემთან სხედან და ღვინის შეყვანა მუხრანის სასოფლო საბჭოს თავმჯდომარე ვასო რუსი-შვილი და წინაშე სასოფლო საბჭოს თავმჯდომარე-იოსებ წყალგური. ერთმანეთს სასოფლო-სამეურნეო და სხვადასხვა საკითხებზე განიხილებენ.)

საბიზვილი:

—ცოლ-შვილს გეფიცები, იოსებ, ამ გზით წილანში ასედა—თავის გაწირვა! შენგან არ შევიქნის? ხომ იცი, რა უღმერთოდ არის გეზე გაფუქებული. მზიან დღეშიც ვერ ვაგებდავ სიარულს და ახლა, როცა შენი სველი ხარ და ის შენი გზაც...

წილანური:

—ა, არა, არა, ძალსმირმ არ ავიღე, არ შეიძლება: ვინა დღეა, ხალხი მიდის-მიდის, მწახვენი, იტყვიან: იოსება გზას ნახულობს.

საბიზვილი:

—კაცო, რა დროს გზის დათვლელობა რება, მუხრანურ გზებზე დაგვეყენებ ღვინობა.

(გრძელად ჩაიკინებს და მღერის: ამ წილანის საბჭოს წყალგური ვერ ვინახულ ძალით, ვეღარ ცოლ-შვილი წავახი, გზამ დამატარა ხალხის, წვედარ ორბის ნაგრი, კინამალე ღვინო უფიცი-ი-ი, გეუა...)

წილანური:

—სხვა სიძულურა არ იქნება ეს „ჩაქარული“ წამოიყუე? (უბრალოდ ხელს იჩენს).

საბიზვილი:

—ჩაქარული უნდება შენი გზებს, იოსებ, ო რამბიზში ბევრმა ურეგმა ჩაქარა თვალა.

წილანური:

—გზა აქ რა მოსატარა? მომიწევს გინა? ამა თუ სიმღერებში, ერთი შეც მიახმინე!

(მღერის):

—ბერი კაცი ვარ, ნუ მომვლავა, ბაზარში ვაგებ ღვინობა, ვასო სწავლა ვაწუთ.

სიძულური ვართ შორითი ღვინის თუ ძალა დადღე, დღითერთი ბაზრის მშობრითა.

საბიზვილი:

—(ჩემად) ეგე, მისალტობ? განა ამდენ ხალხში მართალი უნდა თქვა?

წილანური:

—რას ვიბამო, ჩემო ვასო! სიმღერაში სიმართლე უნდა, ეს ხომ შენი დამირება არ არის, რომ ტყველი გამოდგეს?

(ჩოგორი ტყუილა ორეგი თავეჯობარე ნაწენი რჩება ერთმანეთს სიმღერით, საღვთრობებს ამთავრებენ, ერთმანეთს კრავებულ რეპლიკებს ეცხიან და გადიან, ცოტა ხანი შემდეგ მოისმის)

საბიზვილის ხმა:

—იოსებ, ნუ წახვალ შენს შეცოთბულ გზაზე, ცოცხა ხარ!

წილანურის ხმა:

—ნურც შენ შეხვალ მავ შენს ბაზარში, ანტისანიტარიას ერთე!

(ფარა)

ს. მამუკაშვილი

რა დაემართა შოთას? სად გაფრინდა მისი სულიერი სიმშვიდე? სამი თვე არც კია, რაც თავის საყვარელი არსება ნათელა ცოლად მოიყვანა და, აი, ვიღაც ქვრივად დარჩენილმა ქალმა, ელიკომ კი მოხიბლა.

— რა მტკიცე ნებისყოფის ქალია ელიკო! — ჰკვირობდა შოთა. — რა ხერხს არ მიემართე, რა არ გავაკეთე, მაგრამ ელიკოს გული მაინც ვერ მოვიგე... ტყუილად კი არ ამბობს სოფელი: ელიკოს ისეთი მეგობარი მოსტაცა ომმა, ისეთი ვაჟკაცი, რომ სხვას აღარავის გაჰყვებო...

ამ ფიქრებში გართული შოთა კოლმეურნეობის საწყობში შევიდა და განაწილების სია გადაშალა.

— რა კარგად მოვაწყე ჩემი საქმე! — ფიქრობდა შოთა. — მე საწყობის გამგე ვარ, ცოლი — სარევიზიო კომისიის წევრი ვემხვდა, ახლა რიდასი უნდა მეშინოდეს? მერე რა, რომ საშუალო დავამთავრე, უმაღლესიც რომ დამემთავრებინა ამაზე კარგ ადგილს მაინც არავინ მომცემდა. ახლა ჰკუთით უნდა იცხოვროს კაცმა, ჰკუთით! — დაბეჯითებით იმეორებდა იგი, რომ მოულოდნელად საწყობში ელიკო შევიდა. ელიკოს დანახვაზე შოთას გული აუძგერდა, თავბრუ დაესხა. ამ წუთებში ყველაფერს შესწირავდა ელიკოს, ოღონდ მის ბროწეულივით გადახსნილ ტუჩებს დასწაფებოდა. ამ საწყობში რაც სიმდიდრე ეგულებოდა, ყველაფერს მისცემდა!

— დიახ... შენ ორი ფუთი ხორბალი კიდევ გეკუთვნის, ელიკო, მე კი, რამდენსაც მოერევი, იმდენს გაგატან! — უთხრა ქალს შოთამ.

— რაც მერგება იმაზე მეტი არ მინდა! — მოკლედ უპასუხა მისგან მრავალჯერ შეწუხებულმა ელიკომ.

— ელიკო, რისთვის მტანჯავ, არ გეცოდები? — დამიჯერე, შენზე ძლიერ არავინ მყვარებია... ახალგაზრდა ხარ, ვიცი რომ გიჭირს. ოხრად დავარჩენ კოლმეურნეობის საწყობს, ყველაფრით დაგეხმარები!

ელიკო გაჩუმდა. შოთამ თავისი განაგრძო:

— შენ რაღა შეგაწუხო, ელიკო, წაღი და ამაღან რასაც მოგიტან, ეგ მე ვიცი! პატივისცემა ჩემზე იყოს!

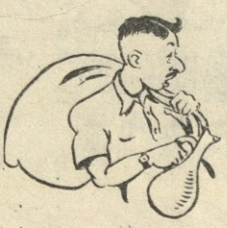
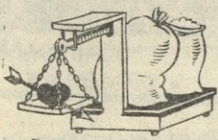
— მე შენ არაფერსა გთხოვ, შოთა! — რატომღაც ისე ხმადაბლა და ისე ჩაფიქრებით თქვა ელიკომ, რომ შოთას სიხარულით გული დაუსუსტდა.

გარედან ფეხის ხმა მოესმათ.

— ელიკო, შენ დაგენაცვლოს ჩემი თავი, მაშ ამაღამ მოვდივარ!..

— რახან აღარ იშლი, ხვალ საღამოს იყოს, მხოლოდ ფრთხილად, არავინ დაგინახოს! — რაღაც უცნაური გადაწყვეტით წაიჭურჩულა გაწითლებულმა ელიკომ და სწრაფად გაშორდა.

— ახ, შენ კი გენაცვალე! მაშ ესეც ჰკუთისა და მოხერხების საქმე არაა? იმდენი ვეჩიჩინე, რომ გასაქანი არ მივეცი. სწორედ უთქვამს ჩემ სენიას „გველსა ხვრელით ამოიყვანს ენა ტკბილად მოუბარიო“. შენ ჰკუთ თქვი, თორემ ახლა, იურისტიც ვერ მაჯობებს ლაპარაკში. ელიკო ხომ... ელიკო უკვე მახეში მყავს გაბმული. ჰკუთ, ჰკუთ!.. — და შოთამ ხელი შუბლზე შემოიკრა.

* *

ლაშქარს, სულწასულმა შოთამ საწყობს მიაშურა ყარაულს რაღაც შეჰპირდა და შიგნით შევიდა. ტომარა ხორბლით გაავსო, ტრაქტორისტების სახელზე დაკლულ ცხვირიდან ერთი ბარკალი ჩამოსქრა, კასრიდან ერთი კვერეული ყველი ამოიღო, პირმოტეხილი სალვინე ღვინით აავსო და... ისე შეაძუგძუგა ელიკოს სახლის ეზოში, რომ ძე-ხორციელს არ დაუნახავს.

მან გულის კანკალით შეალო ელიკოს სახლის კარი და სიბნელით მოცულ ოთახში მიმოიხედა.

— მოხვედი? — ჩურჩულით მოესმა შოთას ქალის ნახი ხმა.

— მოვედი, ჩემო სიცოცხლე, მოვედი. სული დამელია გუშინდელს აქეთ. ელიკო, რომ იცოდე რა ძვირფასი ხარ ჩემთვის!..

ამ სიტყვებზე ოთახი უეცრად დღესავით განათდა. შოთას წინ, ელიკოს ნაცვლად, ნათელა იდგა, მრისხანე თვალებით მისჩერებოდა.

თავზარდაცემულ შოთას პირველად თავი სიზმარში ეგონა. ამ მდგომარეობიდან რამდენიმე ადამიანის უეცარმა ხარხარმა გამოიყვანა. მეორე ოთახიდან საბჭოს თავმჯდომარე, კოლმეურნეობის თავმჯდომარე, ელიკო და სხვა თანასოფლელები შემოვიდნენ.

— შოთას გაუმარჯოს, შოთას! — გაისმა კოლმეურნეობის თავმჯდომარის დამცინავი ხმა. — აბა, ეს რა მოგიტანია, შოთა!? ბიჭოს! ხორციც არის, ღვინოც, ყველიც, ხორბალიც. ლხინი-ლა გვაქვია, ხალხო!

— არა მგონია, რომ შოთა ლხინის გუნებაზე იყოს!.. — თქვა მოკრძალებით ელიკომ, — მეტად მკაცრი განაჩენი გამოეუტანე, მაგრამ რა მექნა, ასე ვარჩიე...

— ხალხო, რას უყურებთ! ხორბლის ჩაბარების გეგმა ხომ მოვრჩით. ახლა სწორედ მოლხენის დრო გვაქვს. შემოგუსხდეთ სუფრას! — წამოიძახა საბჭოს თავმჯდომარემ.

სახტად დარჩენილმა შოთამ ველარაფერი თქვა. სახეზე მკვდრის ფერი დაედო. მიწა რომ გასკდომოდა და შიგ ჩავარდნილიყო, ის ერჩია. უკან-უკან დაიწია და ზურგით კედელს მიაწყდა.

— აბა, წამოდექი წინ, ვაჟბატონო! — ბრძანების ტონით მიმართა ნათელამ ქმარს. — გახსოვდეს, რომ მე სარევიზიო კომისიის წევრი ვარ, ოქმი მე უნდა შეგიდგინო!

— ნათელა, ელიკო, სანდრო, ვასო, მაპატიეთ... შევცდი! — შეშლილივით წამოიძახა შოთამ.

— ჰმ, გაპატიოთ... — დამცინავად გაიმეორა ნათელამ. — ჩემს შეურაცხყოფას მე თუნდაც გაპატიებ, მაგრამ სოფლის წინაშე ჩადენილ დანაშაულს კი ვერა!

— სწორია, მართალია! — მოისმა დანარჩენთა წამქეზებელი სიტყვები.

ნათელა ოქმის წერას შეუდგა. თავზარდაცემული შოთა დაჰყეტილი თვალებით დაჰყურებდა თეთრ ქალღმერთ კალმის მოძრაობას და მახეში გაბმულივით ცახცახებდა.

ელიზბარ მაისურაძე

კალათბურთა სიძლია

თბილისის „დინამოს“ კალათბურთელებმა, დაამარცხეს რა მოსკოვის „ვ. ვ. ს.“, კაუნასის და ტარტუს გუნდები,—საბჭოთა კავშირის ჩემპიონის სახელი მოიპოვეს.

ჩვენი გუნდის მეთაურის მკვლავი თითო ადგი არი, კალათბურთის სათამაშოდ დაიბადა მადლიანი!

ბურთს შეფრინვით აიტაცებს ცაში ისე, ვით ფრინველი,—სადაც დაჰქრის ჭორჭიკია, სადაც ეღავს ინწვირველი,

სადაც იბრძვის ნიჟარაძე, მესხს კი ტანი გაღანდია, სადაც მუდამ ჩვენი ბურთის საბუდარი კადათია!..

გავიმარჯვეთ, მეგობრებო, დავამარცხეთ ყველა გუნდი, წელს ჩვენ დაგვრჩა მოედანი, სახელი და კალათბურთი!

თასიც ხომ ჩვენ მოვიპოვეთ!... და გვძუღს ღვინო, მართალია, მაგრამ ძღვევის საღლეგრძელი ვინ იყო, რომ არ დაღია!..

ღელი ოღილაჟაჟე

თელასის ყვავილები

ნ.ხ. გ. ლომიძისა

ანტიკლოპედიური ახსნა: khvavilus thelasus (ლათ.) ღამის ღედოფალი, გულიაბა, Ночная Красавица—(რუს). ყვავილნი მისნი მზის სინათლეზე იშლებიან შუქისფრქვევით და ხარობენ, ხოლო ღამით მოიწყენენ მიმოზისებრ და თავდახრილნი თვალდახუკვით არიან დიღამდე...
 საბა

ამ სურათზე გამოსახული მდგომარეობა პირველ შეხედვით გააოცებს მკითხველს, მაგრამ თუ მხედველობაში მივიღებთ, რომ არწივი თავისთავზე უფრო უარეს მტაცებლის—ამერიკული დოლარის გამოსახულებაა, სპილო—ამერიკის რესპუბლიკური პარტიის ემბლემა, ვირი კი, მისურის ვირი, ყოველგვარი გაკვირვების გარეშე იმავე ამერიკის დემოკრატიული პარტიის ნიშანი, ხოლო დაბერებული ლომი—თანამედროვე ბრიტანულ სახელმწიფოს გამოსახვა, —გასაგები იქნება, თუ რატომ დააფრთხო მტაცებელთა ასეთი ხროვა, და რატომ გაუხეტია გული ტრუმენსა, ჩერჩილს, ეტლსა და ყველა კუკლუქს-კლანელებს ერთმა მშვიდმა მტრედმა, რომელსაც ნისკარტში სტოკჰოლმის მოწოდება უკავია.